

LOV og EVANGELIUM

Nr. 8

OKTOBER 1998

34. årgang

En stedfortreder

Av Sven A. Berglund

«Se der Guds lam, som bærer verdens synd!»

Joh 1:29

Døperen Johannes står en dag og peker på Jesus som går forbi. Han vender seg til sine egne disipler og sier: «Se der Guds lam.» Fire små ord som rommer et budskap som er nok å forvandle livet til de som hører og ser. Fire små ord som er nok, også for deg som leser dette. Fire små ord som Den Hellige Ånd bruker for å forandre også ditt liv. «Se der Guds lam!» Gjennom hele Bibelen går det en rød tråd: Guds lam, stedfortrederen, mellommannen, frelseren!

I 1Mos. 22 leser vi om Abraham, troens far, som er på vei til Moriafjellet for å ofre sin sønn Isak. Gutten ser at det er en ting som mangler og så spør han far: «Hvor er lammet til brennofferet?» Abraham svarer i tro og tillit til Herren: «Gud vil selv utse for seg lammet til brennofferet, min sønn!» Og når Abraham løfter kniven for å ofre Isak, det kjæreste han eier på jord, da roper Herren fra himmelen. Abraham løfter blikket og får se en vær som sitter fast i tornebuskene med sine horn.

«ISTEDENFOR»

Så leser vi så fint at Abraham ofrer denne væren «ISTEDENFOR» sin sønn. Har du fått se inn i denne evangeliets store hemmelighet: Ordet om stedfortrederen?

Se der Guds lam! Han som gir sitt liv til løsepenger. Dette lille ordet «istedenfor» er nøkkelordet her. Og spørsmålet er om du har bruk for det i dag? Bibellærer Øivind Andersen fortalte en gang at han møtte en ung mann og spurte om han var en kristen. «Ja, jeg baler med det,» svarte mannen. Og så sier Øivind Andersen: «Det er ingen kristendom!»

Nei kjære venn, kristendom er å eie en stedfortreder! Kristendom er å se Guds lam, se seg fri i ham som bærer verdens synd på sitt legeme, opp på korset. Frelsesvissitet er dette at Den Hellige Ånd åpenbarer for ditt hjerte hva Gud ser når han ser deg; at Herren ser Lammet istedenfor deg. Han regner ikke med alt ved og hos deg som du regner med. Han regner med Lammet, med Jesus istedenfor deg. Du og jeg, vi regner så mye med alt i og ved oss selv, som om vår bedre eller dårligere stund skulle lage omskiftninger i Guds

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer: Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801 56 82133
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefredre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

hjerte og tanker om oss. Men ordet sier at nåden i Guds hjerte - nåden i Kristus - den skifter ikke med min bedre eller dårligere stund. «Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.» (Kol 3:3)

Å BLI EN KRISTEN

Det å bli en kristen må du ikke forveksle med din bestemmelse, din overgivelse eller noen annen av dine gjerninger. En kristen, et Guds barn, er død for loven. Og av den som er død, kan ingen kreve noe som helst. Men han og hun ser sin eneste redning og herlige frihet i hva en annen har gjort, hva Gud selv har gjort i Kristus. «For det som var umulig for loven, fordi den var makteslös på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn...» (Rom 8:3)

Carl Olof Rosenius synger:

*«Kom hit, kom til korset,
se Lammet som dør!
Dets blod har ervervet oss livet
Og synden fra verden borttaget.»*

Å bli en kristen; - det er å bli enig med Gud om at han ikke regner med noe hos deg, men bare med sin Sønn, med Lammet, med Jesu liv, død og oppstandelse istedenfor deg. Dette kan du ikke velge å tro, men Den Hellige Ånd åpenbarer det for den som har bruk for det - for en fortapt synder - gjennom forkynnelsens dårskap. «Så kommer da troen av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi Ord» (Rom 10:17). Når jeg får se inn i dette, må jeg si med sangeren: «Ha takk kjære Fresser som ordnet det slik!»

«Lid ondt sammen med meg»

2 Tim 1:8

Av Per Bergene Holm

*La dette sinn være i dere, som
og var i Kristus Jesus, ... Fil. 2:5*

Et jag etter velstand og lykke

Vi lever i ei tid hvor det store mål er velstand, helse og lykke. Det er om å gjøre å få ei livsreise fylt av soldager og glede, slippe unna tunge tak og vanskeligheter, sorg og smerte, lidelse og bryder.

Selv blant kristne er det mange som tenker at Jesu oppgave er å

gi oss velstand og helse, glede og gode dager, så vi kan ha det godt og være fri for plager og lidelse. Har en kristen det vondt, blir han plaget av sykdom eller andre lidelser, så er det som om det er noe galt.

Slik ser vi også at Jobs venner tenker. Forskjellen på verden og de kristne blir at mens verden søker velstand, fred og lykke på egen hånd, så søker de kristne det ved hjelp av Jesus, gjennom Gud. Men målet er det samme: Det gode og lykkelige liv i fred og velstand, at Gud vil gi oss liv og overflod, fri oss fra sykdom og lidelse, hjelpe oss i all vår nød, slik at den som kommer

til ham får det godt. Tenker og taler vi ikke ofte slik? - akkurat som Jobs venner?

Jesus kom for å tjene

Om Guds Sønn kan det sies at han hadde det uendelig godt. Han er den Salige står det i 1Tim 6:15. Han har ingen plikter, ingen nød eller plage som uroer ham, han lever i den høyeste lykke og harmoni. Det barnet som ble født i Betle-

hem var Gud, han var himmelens Herre og Guds Sønn. Han var alle ting skaper og Herre. Han var Gud. Og det er Guds rett å herske, byde, kreve og la seg tjene. Men alt dette ga Jesus avkall på. Han kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepeng for de mange.

En tjeners skikkelse

Slik er Jesus. Hvordan skulle vi vente at Jesus møtte oss, vi som er skapt til ham og for ham? Han hadde rett til å kreve oss til regnskap, til å kreve vår lydighet og straffe oss for vår ulydighet og trass, vår synd

og utroskap. Men han lot det være, han ga avkall på det. Og så tok han en tjeners skikkelse på seg, i det han kom i menneskers lignelse.

Jesus fornedret seg selv

Han som var himmelens Herre og Guds Sønn kom som et fattig og forkomment menneske, vel kjent med sykdom, uten en skikkelse som vi kunne ha behag i, plaget, slått av Gud og gjort elendig. Han søkte ikke velstand, han søkte ikke lykke, han søkte ikke å bli fri smerter og byrder, plager og lidelse. Nei, han fornedret seg selv og ble lydig til døden -, ja døden på korset. Jesus kom for å lide, kom for å bære vår synd, ta på seg våre sykdommer og plager, han kom for å la seg martre og knuse, fordi han elsket oss og ville tjene oss og frelse oss.

Slik er han mot vår ulydighet og synd, mot vår utroskap og fiendskap. Mens vi enda var fiender døde han for oss uguadelige. Han skjelte ikke igjen når han ble utskjelt, han truet ikke når han led, men han bar våre synder på sitt legeme opp på treet og legte oss ved sine sår (1Pet 2:23-24). En slik frelser er det vi har, en slik Herre og Gud.

Og til et slikt liv er vi kalt, vi som hører Jesus til. Kristus led for oss og etterlot oss et eksempel, for at vi skal følge i hans fotspor (1Pet 2:21). Vi er ikke kalt til et liv i velstand, fri for smerte og plager, fri for

hardt arbeid og nattevåk, sykdom og lidelse, fri for menneskers hat og mistro, uvilje og forfølgelse osv. Nei, det er tvert imot et slikt liv vi er kalt til, det hører med til det å følge Jesus, å dele hans kår.

Og det er ikke bare noe som dessverre følger med, noe vi helst skulle vært foruten, en beklagelig ledsagende følge, men det er selve meningen, det er det vi skal være beredt til, det er det vi skal ta på oss og bære.

Vi er kalt til å ha Kristi sinn

Når mannen er kalt til å elske sin hustru slik Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den, så betyr det nettopp at slik Kristus i stedet for å kreve og klage og dømme oss for våre synder, bar våre synder, led under våre synder, lot seg selv straffe for våre synder, slik skal mannen i stedet for å klage og kreve av sin hustru, bære over, trøste og oppmuntre, og selv lide og bære sin hustrus synd og svikt, tilgi og elske.

Det er Kristi sinn, det er det vi er kalt til å ha og vise mot våre medvandrere og motstandere. Og det sinnet er et sinn som bærer, som tåler, som lider og som fornedrer seg selv i tjeneste og lidelse for de andre.

Bær hverandres byrder!

Å bli en kristen er altså ikke først

og fremst å bli fri lidelse og smerte, men ikke mye å gå inn i lidelse og smerte, - ikke bare å bli fri byrder, men også å ta byrder på seg. Mens Jesus lettet og tok bort andres byrder, så kunne han ikke selv legge av den byrde han bar, før han hadde båret den opp på korstreet og segnet under den. Mens Jesus helbredet andre for sykdom og lidelse, så kunne han ikke fri seg fra selv å være vel kjent med sykdom og han kunne ikke fri seg fra den aller største lidelse. Vel, han kunne, men da ble han oss ikke til frelse, da ble han ikke vår stedfortreder og forsoner.

Mens Jesus mettet sultne og gjorde vann til vin, så kunne han ikke selv stille sin sult i ørkenen når han ble fristet. Det var sant det han ble hånet for: «Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse!»

Jesu Kristi etterfølger

Den som skal fri andre fra noe, må selv gå inn og bære de andres lidelse, dele de andres kår i deres sted. Det var det Jesus gjorde. Han som hjalp andre, kunne ikke hjelpe seg selv, men måtte selv bære de kår som han fridde andre ut av.

Slik er det også med en sann Jesu Kristi etterfølger. Jesus taler til sine disipler om dette i Luk 17:5-10. De hadde fått oppleve store ting sammen med Jesus, store og mektige tegn og underfulle hendelser.

Så ville de så gjerne selv gjøre slike store ting, og det ser ut til at det ikke først og fremst var for å tjene andre og lindre nød at de ba om tro til å gjøre slikt, det var nok mer et ønske om å leve litt stort på Herrens bekostning.

«Vi er unyttige tjener!»

Først sier Jesus at selv om troen ikke var større enn et sennepskorn, så skulle de kunne si til et morbærtre: Rykk deg opp med rot og plant deg i havet! — Og det skulle adlyde dem. Å rykke et morbærtre opp av jorden og plante det i havet, er ingen særlig tjenlig gjerning, det ganger ikke til annet enn sensasjon. Det var nok derfor Jesus brukte det som eksempel, for å vise disiplene hva de var opptatt av, ikke å tjene, men å bli beundret, lykkes og skape sensasjon. De ville bruke Herrens gaver for å leve stort på dem.

Og for å understreke hvor galt det er, fortsetter Jesus med å si dem en lignelse (Luk 17:7-10). Det finnes aldri den tid i en kristens liv hvor han kan legge tjenerdrakten av seg, sette seg til bords og la seg oppvarte, nyte og leve i overflod og velstand. Nei, vi skal tjene, tjene og etter tjene. Og om vi får nåde i fra Gud til å gjøre noe som blir til betydning for andre, om vi får ros og ære for vår tjeneste og våre gaver, så skal vi huske på at vi er tjener og ikke herrer. Vi skal si som det blir

sagt til disiplene: «Vi er unyttige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre.»

Vi er tjenere, vi skal bære andres byrder og på den måte oppfylle Kristi lov, det vil si fylle det eksempel Kristus har etterlatt seg.

Å vinne seier i Guds rike

Å ha Jesu sinn, å følge Jesus etter, å tjene, å lide og forsake, - slikt er ikke tiltrekkende for kjødet. Skjønt kjødet kan være med så lenge det er tale om fortjeneste, at det til sist blir noe å vinne på det, at det bare er midlertidig, men så kommer fortjenesten, ære av Gud og mennesker. Men når det er tale om å tjene for intet, å ikke ha gjort mer enn det en er pålagt og så ikke engang søke takk eller ros for det, det smaker ikke for kjødet. Å tjene Gud og andre mennesker for intet, å lide, bli plaget og hånet, ofre og forsake for andres skyld, og så ikke få godord og ros, men like fullt utakk og klage, det smaker ikke for kjødet. Men det er en kristens liv, det er det Jesus har kalt oss til, det er å ligne ham her i tiden. Det var slik han levde. Hans æreskrans var en tornekrona, hans trone var et kors og hans hyllingsrop var «Korsfest!».

Jo dypere ned i lidelsen og smerten, ja nederlag og vanære i menneskers øyne, jo større blir seieren for Guds rike. Ingen har lidd som Jesus, ingen har vært hånet og

spottet, fornædret og foraktet som han. Men i dette var det han vant seier, vår forløsning.

På samme måte med oss. Det er ikke når vi lykkes menneskelig sett, når vi får gode dager, opplever menneskers gunst og bifall, har velstand og jordisk lykke, at Guds rike vinner sine største og viktigste seire. Nei, det er tvert imot når det er trengsel og motstand, når verden er i mot og det er nød og trengsel og elendighet. Apostelen taler om å drepes hele dagen, å bli regnet som slaktefår. Det var hans kårvise. Men, sier han: «I alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.» (Rom 8:36-37). Mer enn seier må være erobring, at noe inntas i Guds rike.

Det er noe å tenke på for oss når vi opplever motgang, menneskers hån og uvilje, lider nederlag og sliter med lidelse og sykdom. Å, om vi kunne bære over med de andre, om vi kunne få lide noe for de andre, tåle noe og bære over, tilgi og elske. For hva har ikke Jesus tålt av oss, hva har ikke han lidd for oss, hva har ikke han båret over med og gitt seg inn under for vår skyld og på grunn av oss? Skulle da ikke jeg bære over med noe hos de andre, tåle noe, lide noe, tilgi og elske? Skulle ikke jeg følge Jesus og ligne ham, ha hans sinn, han som har elsket meg slik?

Herren har grunnfestet Sion

Av Berit Fjære

Hva skal vi da svare hedningefolks sendebud? At Herren har grunnfestet Sion, og at der skal de elendige i hans folk finne ly.

Jes 14:32

Uttrykket «elendig» støter vi ofte på i Bibelen, og de fleste av oss sitter nok inne med en del erfaring om elendigheten! Syndefallet fikk nemlig prege hele mennesket og dets omgivelser, ja hele skapningen. Derfor er mennesket i en håpløs situasjon dersom det fornekter Skaperen, han som er redningen. Det lyder fra himmelen i Matt 11:15: «Den som har ører, han høre!»

For en nåde til oss! La oss høre hva Herren Jesus har å si midt i vår elendighet. I salme 22 og 69 ser vi hvordan Jesus lider på grunn av våre synder og er i den elendigste forfatning. I flere av versene kjenner vi oss igjen. Jeg er en fange under synden. Jeg kommer ikke løs fra den. For eksempel den synd at jeg ikke makter å ha tillit til Gud midt i min «elendighet». Så får Gud vise meg hovedproblemet; nemlig synden i meg selv. Men jeg bedras til å tenke at Gud først og fremst burde ordne med vanskelighetene mine, eller med omgivelsene mine.

Gud tillater nok av og til en troende å komme inn i denne tankegang. Skovgaard-Petersen erfarte: "Det er stort at være ved at synke og saa mærke at Guds Forjættelser bærer."

Løftet som er gitt sier at Herren har grunnfestet Sion. Det finnes ett sikkert sted hvor de elendige finner ly. På dette sted er det bare Guds vilje som rår. Til dette sted innbys du og jeg. Her er det Jesus som hersker og ikke synden. I Sion kan ingen synd fordømme meg. «For den som er død, er rettferdigjort fra synden.» (Rom 6:7) Jeg døde sammen med Jesus. Derfor er jeg ikke under synden, men under nåden, og jeg får bo trygt i Sion.

Så vet Gud å stelle med oss hver især under vandringen med den hensikt for øyet: Å få oss velberget hjem til det himmelske Sion.

*Men Du har bundet mig med stærke Baand
Til Sukkets Bøn
Og Du har lært mig ved Din Helligaand
I Sukkets Bøn
At hvile trygt, trods alle Smerters Flok,
Og hviske glad: "Guds Naade er mig nok!"*

(C. Skovgaard-Petersen)

Om å eie åndelig liv.....

«Den åndelig døde og den åndelig levende skiller seg ikke ut fra hverandre ved at den første aldri kjenner uro og aldri trenger trøst. Den store forskjell ligger i den måte de søker sin trøst på.

Den åndelig levende må ha sin trøst fra Gud. Til ham går han, for ham åpner han sitt hjerte, for ham bekjenner han alt, fra ham tar han i mot livsens vann uforskyldt og drikker seg til helse ved frelsens kilde. Drar noen hans gudsforhold i tvil, så har han hatt strørre tvil sjøl enn noen annen kan ha. Men så har han også funnet sin faste og usvikelige grunn utenfor seg sjøl og alle menneskemeninger. Disse kan derfor ikke ta freden fra ham.

Den åndelig døde søker ikke sin trøst hos Gud. Han finner den hos mennesker. Han går utenom Gud. Dette har alltid vært det falne menneskes kjennetegn og ulykke.

Til denne fallgruve vender også den som har hatt åndelig liv, tilbake, når han faller fra igjen.

Skulle så noen dra hans forhold i tvil, da blir han bitter og tar straks til å tale om dømmesyke. Slik tvil fra andre rører nemlig ved den streng i hjertet som han lenge har strevd med å få til å forstumme. Derfor reiser han seg til sjølforsvar. Den ærli-

ge kristen tar derimot gjerne sin sak opp til granskning og - om nødvendig - til revisjon, for han er ikke så redd for noe som for å bedra seg. Han elsker lyset og kommer gjerne fram i lyset.

Det hendte for en tid siden her i landet at en ung kvinne ble sjuk og døde, slik så det illfall ut for alle. Doktoren sa også at hun var død. Men om en stund kom hun til live igjen, og fortalte at hun hadde vært i himmelen, og der hadde hun fått se livsens bok.

Nå bad hun om at hennes mor måtte komme inn, og da hun kom, fortalte hun at hun hadde sett at morens navn var strøket av livsens bok. Hun ba henne inntrengende om å vende om. Moren seig i kne ved senga og sa at det var sant. Hun visste sjøl at det var fjorten år siden hun mistet livet i Gud. Men hele tida hadde hun villet gå for å være en kristen. Hun omvendte seg nå og ble et nytt menneske. Den unge kvinnen sendte også bud til en mann i bygda og sa det samme til ham, men ham ble det ingen forandring med.»

*Enok Osnes i boken
«Mellom Lysestakene»,
Gry Forlag, Oslo 1940.*

Namnekristendom!

Av Øyvind Samnøy

1 Og skriv til engelen for kyrkjelyden i Sardes: Dette seier han som har dei sju Guds ånder og dei sju stjernene: Eg veit om gjerningane dine, at du har namn av å leva, men du er død.

2 Vakna opp, og styrk det andre som var i ferd med å døy. For eg har ikkje funne gjerningane dine fullkomne for min Gud.

3 Kom difor i hug korleis du har teke imot og høyrt. Hald fast på det og vend om! Dersom du ikkje vaker, skal eg koma som ein tjuv, og du skal slett ikkje vita kva time eg kjem over deg.

4 Men du har nokre få namn i Sardes som ikkje har skitna til kleda sine. Dei skal gå med meg i kvite klede, for dei er verdige til det.

5 Den som sigrar, skal på same vis verta kledd i kvite klede. Eg skal så visst ikkje stryka namnet hans or livsens bok, og eg vil kjennast ved namnet hans for Far min og for englane hans.

6 Den som har øyra, han høyre kva Anden seier til kyrkjelydane!

Op 3:1-6

Byen Sardes låg i enden av ein smal åsrygg. På tre av sidene stup-

te fjellet bratt ned, og vegen inn langs den smale åsryggen var lett å vakta og forsvara. Sardes vart såleis rekna som ein uinntakeleg festning. Der var dei trygge for fienden. Likevel hadde det hendt at byen var blitt hærtaken, - under kong Kyros av Persia og seinare under Antiokus den store. Begge gonger likt. I sjølvtryggleik var dei ikkje nøye med vakthaldet. Medan folket sov, klatra fienden opp den bratte fjellsida og kom på dei som ein tjuv om natta. Deira søvn fekk ein uhylleleg ende. Sjølvtryggleiken vart deira ulukke.

Sjølvsagt-kristendom

Denne faren svevde no over kristenflokk i Sardes. No galdt det deira evighet. Dei var ikkje lenger på vakt. Dei sov «sjølvsagt-kristendommens» dødelege søvn. Lite ante dei om at dei fleste av dei var åndeleig døde. Dei levde ikkje i samfunn med Jesus. Dei fekk likevelrikeleg trøyst i sin «kristendom» og sin aktivitet til å fortsetja som før.

Kristenflokk i Sardes har fått brev frå Jesus. I det held han dom over kristenflokk i den tida det er nåde å få. Det ville vore ei katastrofe om dette skulle lyda frå Jesu

munn på den siste dag: *Navn av å leve, men du er død.*

Du går for å vera ein levande kristen. Ditt liv og dine ord får andre til å tru vel om deg. Du går i koret, yngresgruppa, forsamlingen. Du bekjenner deg som ein kristen. Du syng om Jesus, du vitnar kanskje offentleg. Du går til nattverd og du ber. Kanskje har du vore med på «store ting for Jesus», for eksempel opplevd helbredelsesunder (sjå Matt 7:21-23 og Luk 13:24-28). Ditt liv gir både deg sjølv og andre den tanken: Du er ein kristen. Andre kan du tvila på, men ikkje deg sjølv. At du skulle mangla sjølve livet, det kan du ikkje tenkja deg. Slik var det nemleg i Sardes. Dei meinte det stod godt til. I denne sjølv-tryggleiken sov dei fast. Å, for ei ulukke om du skulle vakna opp i evigheten og sjå at din kristendom var falsk og eit ynkeleg skodespel på din veg til helvete.

Du har ikkje...

Du har ikkje erfaring av kva det vil seie å vera ein fortapt syndar som i si naud må ropa til Jesus: «Gud, ver meg syndar nådig!» Du lar deg nøya med det teoretiske: «Me er jo alle syndarar.» Du har heller ikkje erfart å verta løfta opp av ordet om syndsforlating i kraft av Jesu blod. Du lar deg nøya med i

teorien å plussa synd og nåde. Og du kjenner knapt anna tilfredstilling av det enn at reknestykket og teorien går opp og du har forstått det.

Du erfarer heller ikkje at nåden gir deg ny kraft til å gå på Guds bods veg, og at den gir deg eit hat til synda som forbyr deg å leva i ho.

Utan alt dette håpar du på himmelen og trur at du er på rett veg. Skulle så eit alvorsord frå Jesus nå deg, så viser du det bort med all makt. Du seier at du er tilhengar av glad kristendom, eller at alle vert jo ført inn i prøving. Eller at det er Satan som vil ta kristendommen din. Å, om du visste at uroa kjem frå Gud. «Nådens Hellige Ånd vil forstyrre din søvn. Salig er du om du våkner.»

No kan det vera at nokon les dette og tenkjer: «Eg er visst både sovande og død. Eg har så lite siger over synda, eg er ofte så kald i mitt bøneliv. Guds ord når meg så lite, og det verste; eg kjenner meg så likesæl. Eg skulle så gjerne vore annleis, men eg maktar det ikkje.» Du synest ikkje det er underleg at Jesus vil døma og fordøma deg.

Høyr: Jesus støyter ikkje bort syndarar som er i naud. Nettopp i di elendige stilling passar du saman med Jesus. Han er ikkje komen for rettferdige, men syndarar.

Lar du Guds ord døma dine syndar, di likesæle, dine manglar, slik

at du må sanna syndene dine? Må du i denne di naud fly til Jesus, til hans frelse? Ja, då lever du med Gud. For at du dømer di synd og flyr til Jesus for å bli redda, er prov på at du vert driven av Anden (Rom 8:14), og nettopp difor er du redd synda og ynskjer av hjarta å verta fri ho.

Men at du ikkje lar Gud straffa og døma deg for dine synder, og ikkje dagleg må høyra nådens ord for å leva som ein kristen, det er djupt alvorleg. Det vitnar om søvn - eller død. Berre du nå ville la Anden vekkja deg før tida di er ute!

For å redda deg

Kvar går så vegn ut av «sjølv-sagt-kristendommen»? Du må la Gud få avliva han. Det skjer ved at du tek til hjarta det Herren seier om å bedra seg sjølv. Då er det nemleg ikkje sjølvsgagt lenger. Då blir det det største under om eg kan få vera ein kristen.

Når Jesus kjem med denne svære avsløring og den alvorlige advarsel (v. 3), så er det for å redda deg. Han vil ikkje at du skal fortapast. Han vil kalla deg til omvending i tide. Lukkeleg er den som lar seg vekkja, avsløra og omvenda. Du kan enno få møta Frelsaren ved nådetrona. «Kom og lat oss gå i rette med kvarandre, seier Herren. Om

syndene dykker er som purpur, skal dei verta kvite som snø, om dei er rauda som skarlak, skal dei verta kvite som ull.» (Jes 1:18) □

(Artikkelen ble opprinnelig skrevet til U&T, og trykkes her med forfatterens samtykke)

Hvite klær

Ikke alle var døde eller døende i Sardes. Det var noen som ikke hadde smittet sine klær. Det Herren har å si til disse, er fylt av en egen inderlighet og varme. Det er et særlig merke på troskap når noen få blir stående midt under det at de fleste faller fra.

Det skal megen nåde til for å bli stående trofast i frafallstider, når formvesen, hykleri og åndelig død eter om seg, og når sann kristendom slett ikke er i kurs. Da er det trangt å være kristen. Men Herren ser det og skjønner på det. Kvinnen som fortsatte trofast å gå til møtestedet for misjonsforeningen etter at hun var den eneste som gikk, og som derfor ble middel til å gi hele foreningen en ny start, var en helt, skjønt hennes navn ikke lyser på historiens blad. Det er ingen grunn for noen av oss til å bli slakk i tjenesten og troskapen, fordi om noen - mange ja, kanskje de fleste, blir utro. De få trofaste i Sardes fikk like fullt sin lønn, om mange ble utro. Ja, de får desto høgre verd for ham som går mellom lysestakene og ser og forstår alt. De som var blitt tro, fikk et herlig løfte. De skulle få vandre med Herren i hvite klær.

Enok Osnes, 1940

KVAR ER DU?

Av Magne Straumstein

Då kalla Gud Herren
på Adam og sa: Kvar er du?
1Mos 3:9

Jeg står for Gud som allting vet
Og slår mitt øye skamfull ned,
Jeg ser min synd at den er stor
I tanker, gjerninger og ord.
Det meg igjennom hjertet skjær.
O Gud, meg synder nådig vær!
(Landstad, sb 444)

Det er ein smertefull sak å stå for Gud slik Adam gjorde, difor er det så få som er villige til å stiga fram i ljoset når Gud kallar. Ein vil forbli i mørkret - og difor vert det heller ikkje noko redning. Det er nærliggjande for deg og meg å tru at Gud vil oss vondt med å kalla oss fram i ljoset. Men det er nåde som ligg Gud på hjarta når han kallar syndaren frå mørkre til ljos. Det eg ser som min undergang ser Gud som min redning. Slik har det alltid vore og slik vil det alltid bli. Gud vil ha alt fram i ljoset og eg vil gøyma meg og alt mitt. Eg tenkjer at Gud vil ta livet mitt ved å føra all mi synd og nakenskap fram i ljoset. Og så er det berre ein ting Gud vil, nemleg å berge meg for himlen!

"Skulle eg ha hugnad i at den

gudlause døyr? seier Herren Herren. - Trur de ikkje eg heller vil at han skal venda om frå vegen sin og leva?" (Esek 18:23) Ser du litt av Guds sinnelag? Gud vil ta livet mitt, slik at eg skal missa mitt eige liv og må gripa om det liv som Jesus vann meg ved sin soningsdød!

"Han som kalla dykk frå mørkret til sitt underfulle ljos!" (1Pet 2:9) Kor få det er som ropar syndaren fram i ljoset! Synda vert difor ikkje avsløra og hungeren etter nåde vert borte. På denne måten går syndaren glipp av forsoninga ved Lammets blod. Forsoning og frelse frå synd vert ikkje nødvendig for å nå himlen, for det er inga synd ein treng frelse frå! Og så vert nåden delt ut i mørkret - som ei trøyst - i staden for at syndaren vert kalla fram i ljoset og avslørt som den skuldige. For dette er kernen i evangeliet:

"Jeg som til helved skyldig var,
Er Jesu brud og Gud min Far!"

Korleis kan det bli syndserkjenning utan at det vert tale om synd? Korleis kan evangeliet bli til lækje-dom for syndesår dersom ein aldri har kjent på synd? Det var nettopp

på grunn av synda at Gud i sin store rådslutning gav avkall på Sonen sin for å kjøpa meg fri. Guds Lam vart slakta som det store syndoffer, ein gong for alle, til soning for all synd og brøde. Kor salig det då er å stå som ein syndar og kunne akta Guds frelse som einaste redning for himlen.

"For eg skammar meg ikkje ved evangeliet...!" (Rom 1:16) Det vil ikkje seie at eg kvar einaste dag med frimod bekjenner Jesu navn der eg fær fram i kvardagen. Nei, det er di-verre ikkje slik. Men når det gjeld mitt forhold overfor Gud, vil eg fri-modig halda fram evangeliet som einaste grunn til frelse. Innfor Gud vil eg aldri skamma meg ved evan-geliet, for det var ved evangeliet eg vart løyst frå alle syndebann. Nei, eg vil ikkje skamma meg ved evan-geliet, fordi Gud skammar seg ikkje over det, men aktar det som nok til frelse for meg!

Ein dag vart Kristus kalla fram i ljoset. Det var ikkje fordi han gøynde seg for Gud. Alt i frå evige tider leika han for Guds åsyn. Men Kris-tus vart kalla fram i ljoset som syn-debærar for meg. Min klednad brann opp inn for Guds åsyn. Endå til den beste klednaden som eg hadde pleia og stelt om, smuldra bort i ljo-set frå den Heilage.

"Korleis skulle då eg kunna svara han og velja mine ord mot han, eg som ikkje kunne svara jamvel om eg hadde rett, men berre laut be do-maren min om nåde!" (Job. 9:14-15) Kor det ropar i mitt indre, eit rop om berging for **ingen ting!** For eg er ingen ting. Eg er fortapt! Det er min tilstand.

Men Gud kalla sjølv fram i ljoset Kristus, Den andre Adam. Han vart kalla fram i ljoset for meg. Og Jesus sto ikkje for Gud kledd med eit fi-kenblad, som i all hast var festa om livet. Nei, han sto der med ein rett-ferdsdrakt, tvetta i sitt eige blod! Det var ei drakt som Gud i frå evige ti-der hadde funne verdig til soning for mine synder. Jesus visste kva som måtte til for å møta Gud: Det måtte slaktast eit lam - *det Guds Lam!* Og Han var sjølv det Lammet!

"Så rår eg deg til å kjøpa av meg.....kvite klede så du kan vera kledd i dei og di nakne skam ikkje skal koma til syne, og augnesalve til å salva augo dine med, så du kan sjå!" (Op. 3.18) Har du fått fatt i desse kleda? Dersom ikkje, så må du skunda deg. Det lir mot dagen for det siste store møtet. Då nyttar det ikkje å gøyma seg, for då skal alt fram i ljoset.

Og du som ved Guds nåde har fått sjå inn i desse djupe løyndoma-

ne, og vorte tvetta i Lammets blod:
Sjå til at vegen ikkje vert for lang!

*Begynt er ikke endt,
Det må du vite.
Du som har Kristus kjent,
Bli ved å stride!*

Når eg heim? Ja, eg undrast på det mange gonger - fordi eg har så lett for å rekna med meg sjølv. Og då veit eg kva utfallet vert: Tap på tap! Men det er også meiningsa. For då vert Jesus mitt alt.

Er det slik at eg vart frelst av nåde ved Lammets blod og så går eg resten av vegen sjølv? Nei, langt i frå!!

*Av nåde går den vei,
som hjem til himlen bær.
Av nåde Gud vil krone meg,
så jeg hans åsyn ser!*

Og til slutt slik songaren syng:

*Hvor lenge vil Han holde ut?
Jo, til reisens slutt!*

Det er redninga!

Gud søker deg

Du søker ikke Gud, du vil ikke ha samfunn med ham, men Gud søker deg. Han vil ha samfunn med deg.

Gud elsker deg, ganske enkelt. Det sier hans eget Ord. Enten du tror det eller ei: Det er om å gjøre for Gud å *nå* deg og *finne* deg og *få* deg inn i sitt samfunn.

Men du skjønner; Gud kan ikke tvinge et menneske til å komme inn i samfunn med seg.

Du vet, det ville ikkje nytte om en mann skulle tvinge en kvinne til å gifte seg med ham. Hva slags ekteskap og samfunn ville det bli?

Skal kjærligheten råde, må felleskapet være bygget på gjensidighet og frivillighet.

Også i vårt forhold til Gud må det være gjensidighet. Derfor begynner han å kalle på oss og dra på oss. I begynnelsen arter det seg svært ofte nettopp som en indre og uforklarlig uro etter noe som en ikke helt skjønner seg på... Men denne indre uroen kommer av at mennesket er skapt til samfunn med Gud, og mennesket finner ikke hvile før det finner den i Gud.

Av Øivind Andersen

Jesus er mitt vitne i himmelen

Av Paul André Bergene Holm

Til deg som er anfektet

Jeg vil så gjerne skrive en hilsen til deg, du som er ung og ikke har fått se deg løst i evangeliet. Du strever og tenker gjerne som så: «Kristendom er ikke for meg, ikke sånn som jeg er!» Og til deg som er midt i livet og kjemper og stirr med anfektelser: «Kan jeg være en kristen, med mine mange fall og nederlag?» Og du som går inn i livets kveld med et nagende spørsmål i ditt hjerte: «Holder det for dommen?»

Satan vil oss til livs

Job «var en uklanderlig og rettskaffen mann som fryktet Gud og holdt seg fra det onde.» (Job 1:1) Vi har mye å lære av Job, av hans liv og framferd. Tenk, han levde uklanderlig. Men Jobs frykt for Gud hindret ikke Satan i å forsøke å fravriste ham det evige liv. Nei, Satan forsøkte om mulig enda mer å få Job til å si Gud «farvel like opp i ansiktet.» (Job 2:5) Om du er ung eller gammel, må du alltid huske på at det finnes en i din hverdag, i verden, ja i ditt kjød som «går omkring som en brølende løve og søker noen han kan oppsluke.» (1Pet 5:8) Gud tillot Satan å prøve Job, endog med så sterke ord som: «Se han er i din hånd. Spar bare livet hans!» (Job 2:6)

Alle kristne har et kors å bære

Job mistet all sin eiendom og sine barn. Han ble plaget med sykdom og store anfektelser. Hvorfor tillot Gud alt dette? Alle som lever samfunnslivet med vår Herre og Frelser, har fått et kors å bære her på jorden. Prøvelsene kan synes som en ørkenvandring, men sett fra Guds synsvinkel er «ørkenen en Guds høyskole» (Ø. Andersen). Ofte kan korset synes alt for tungt. Det fortelles om en kristen som sukket over det korset han var tildelt, han var nær ved å segne under byrden. I en drøm fikk han se et overmåte stort rom, hvor uendelig mange ulike kors var oppstilt. Mannen begynte å lete, men ingen kors syntes å passe. Inntil han endelig fant et kors som han, dog ikke av egen kraft, men ved Guds nåde kunne bære. Det var det korset han opprinnelig hadde.

Mitt vitne i himmelen

Men hvordan kunne Job holde ut i disse sorger og anfektelser som ble lagt på ham. Jo han hadde en venn. «Se, også nå har jeg mitt vitne i himmelen, i det høye er det en som taler min sak. Min talisman er min venn.» (Job 16:19-20) Du som ikke kan få visshet om at du er barn av Gud, - du ser så mye synd, eller

kanskje du ikke ser nok synd? Uansett, du har det galt på gal måte. Lytt til Guds ord: Du har en talsmann, et vitne i himmelen som er din venn. Han er din rettferdighet. I hans blod er dine synder tilgitt.

*«Jesus gjelder i mitt sted.
Det er ankergrunnen.
Mine synders straff han led,
Drakk min kalk til bunnen»*

Jesus - din talsmann

Jeg skulle så gjerne ønske at dette ord måtte få brenne seg fast i ditt hjerte: Tenk Jesus er din venn, og han står for deg hos Gud, for å tale din sak! Til deg som kjemper med anfektelser og tvil: Løft dine øyne fra ditt eget hjerte og gjør som Job: «Med gråt ser mitt øye mot Gud, og han (Jesus) taler menneskets sak for Gud, slik en mann ber for sin neste.» (Job 16:20-21) Denne talsmann og venn gir visshet om barnekår hos Gud og trøst i sorger og anfektelser som møter oss igjennom livet, og «Når døden sin brotsjø du møter, Vil Jesus dra båten i land.»

Jesus bar ditt kors

I dine bønner blir det gjerne mange «hvorfor», når vanskeligheten tårner seg opp. En må mange ganger undre seg om dette var nødvendig å gjennomleve; for vandringen her og for å bli berget for himmelen. Tenk da på Jesus. Han - din talsmann og venn - Guds sønn

og menneske i fullkommenhet, har selv gått tyngset av korset. I Getsemane der svetten hans ble som blodsdråper, ba han «Far! om du vil, så la denne kalk gå meg forbi!» (Luk 22:42) Naglet til korset ropte Jesus med høy røst: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Mat 27:46) Dine spørsmål er ikke ukjent for ham. Din talsmann og venn bar engang ditt kors på sin skulder.

Din byrde er Jesu byrde

«Ta mitt åk på dere og lær av meg» sier Jesus, og videre: «For mitt åk er gagnlig og min byrde lett.» (Matt 11:29-30) Når du vil segne under byrden så husk at åket er ikke ditt alene, selv om du føler det slik. Det er fremdeles Jesu åk og han vil gå med deg. Når Jesus ble forlatt av sin egen Far på korset, var det syndens lønn. Din og min synd tok han på seg med alle dens konsekvenser, endog det å bli forlatt av sin egen Far. Hva det vil si, vil kunden som går evig fortapt til fulle forstå. Han ble forlatt av Gud, for at vi ikke skulle bli forlatt, men derimot ha en talsmann og venn, en som vi kan fortrøste oss til. «Se, også nå har jeg mitt vitne i himmelen, i det høye er det en som taler min sak.» Job kan med rette juble ut midt i sin trengsel "Men jeg, jeg vet at min gjenløser lever, og som den siste skal han stå fram på støvet. Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud." (Job 19:25-26)

*Jesus gjelder i mitt sted.
Det er all min glede.
Salighet og liv og fred
Er i ham til stede.*

*Jesus gjelder i mitt sted.
Det er ankergrunnen.
Mine synders straff han led,
Drakk min kalk til bunnen*

*Jesus gjelder i mitt sted.
All hans arv jeg eier,
Hele hans rettferdighet
Og hans store seier.*

*Jesus gjelder i mitt sted.
Fritt jeg fram tør trede,
Falle for Guds åsyn ned,
Takke og tilbede.*

*Jesus gjelder i mitt sted
For den hvite trone.
Derfor skal i evighet
Takken til ham tone.*

(Trygve Bjerkrheim, sb 265)

Rom. 10,5-13

Del 2

«ORDDET ER DEG NÆR»

Av Sven A. Berglund

Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord, det som vi forkynner. For dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppreiste ham fra de døde, da skal du bli frelst. Med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse.

Rom 10:8-10

Rettferdigheten av troen

Først og fremst er det viktig å forstå at du skal slippe å slite med troen som noe du skal gjøre, prestere eller få til. For ordet i evangeliet sier

ingenting om hva du skal gjøre. Det sier bare hva Gud har gjort i Kristus, hva Jesus har gjort for deg! «Troen,» sier Øivind Andersen, «er ikke en ny gjerning, en prestasjon fra vår side som vi må oppfylle for å få del i frelsen. Nei, troen er at hjertet fatter tillit til ordet om Jesus når en hører det slik at vårt hjerte blir rettet på ham.»

Og vi kan legge til at på grunn av vår loviske natur, er alt rettet inn mot oss selv. Det siste og vanskeligste et menneske gir opp, er nettopp troen på seg selv, sine egne evner og muligheter. Selv om man

etter hvert innser at man ikke klarer alt så vil man allikevel bidra med noe. Derfor er det bare en vei til liv og samfunn med Gud og den går gjennom død. «Jeg er ved loven død for loven», sier Paulus. «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.» (Gal.2,19-20.)

Bare ved åpenbaring

Når troen åpenbares og fødes ved evangeliets ord da oppstår denne hjertets rettethet på Jesus. Øivind Andersen sier videre: «Evangeliet er ikke bare et budskap om Kristus. Det er et budskap hvor Kristus kommer personlig til den som hører det.» Lina Sandell beskriver så fint i Sangboken (nr. 251) hvordan hun gjennom strev og treldom får se inn i evangeliet og flytte inn i troens rettferdighet. Hun sier det slik:

Det er meg openberra at eg eit barnerett, For Gud med meg i Kristus er forsona. Og eg som har meg gremma og aldri skjøna rett Kor eg i domen skulle verta skona, Eg som i all mi betring, mi tru og Gudleg sed, Mi gjerning og min lydnad fant aldri hjartefred, Eg er no alt i Jesus Kristus salig!

Er nådegåva gjeven, då er det ikkje eg Som henne skal med strev og møda finna. Ser du, min Gud, i Sonen med

hugnad no på meg, Så skal eg då som barn ditt rike vinna. Og når du alt er nådig, så kjem mitt strev for seint, Eg som i trældomskavet har streva hardt og meint At du til slutt då skulle bli meg nådig.

Og Paulus skriver i Galaterbrevet: «Men da vi innså at et menneske ikke blir rettferdigjort av lovgeringer, men ved tro på Kristus Jesus, da trodde også vi på Kristus Jesus, for å bli rettferdigjort ved tro på Kristus og ikke av lovgeringer. For ikke noe menneske blir rettferdigjort av lovgeringer.» (Gal 2:16)

Troen er en hjertesak

I Rom 10:10 får vi en sammanfatning av rettferdigheten av troen.

«Med hjertet tror en til rettferdighet,» sier ordet. Troen er med andre ord en hjertesak. Det altså ikke nok å studere seg til en teoretisk overbevisning, noe jeg holder for sant, kjemper for og vil ofre livet for. Nei, spørsmålet er om jeg selv har møtt Jesus og kan synge som sangeren: «Jeg satt i mørket nede, I dødens skyggers stad, Da kom du selv min glede, Og gjorde meg så glad.» Eller som en annen sanger uttrykker denne erfaringens vei fra død til liv: «Jeg var fortapt og så ingen vei, Da så jeg blodet, ja blodet. Da ingen makt kunne frelse meg,

da frelste blodet. Da fikk jeg kaste min byrde av, Da fikk jeg svømme i nådens hav, Takk være blodet, ja, blodet.»

Har du gjort erfaring her, - hjertets erfaring? Når Bibelen taler om vårt hjerte betyr det hele vårt indre liv. Da forstår vi bedre hva det betyr at troen er en hjertesak. Det som skjer når jeg kommer til tro på Jesus er jo at jeg får et helt nytt liv. Jeg får ikke bare noen nye tanker og meninger om Jesus. Men jeg går over fra død til liv når Den Hellige Ånd åpenbarer ordet om Jesus, legger ordet om Jesus inn i mitt hjerte og lar det smelte sammen med mitt hjerte. Slik skjer den nye fødsel. Slik får jeg nytt liv.

Troens nye liv

Og dette nye liv er Jesus. Troen er ikke viljens, forstandens eller følelsenenes sak, men hjertets sak. La oss ta med enda et sitat fra Øivind Andersen: «Rett forstått er ikke troen noe mennesket har, men det er troen som har mennesket.» Han sier også: «Troen er det grunnleggende, det som forholdet til Gud bører på. Bekjennelsen med munnen er et av troens utslag.»

Og så til slutt et ord til deg som strever med å få det til å tro, bestemme deg for å tro, tro enda mer o.s.v. Alt dette er ikke noe annet

enn strev under lovens krav og lovrens rettferdighet. Hva er så troens rettferdighet og hva er det å tro? Da vil jeg svare med et sitat av Olav Valen Sendstad: «Den frelsende tro er intet annet en den fortvilede synders henvendelse til Jesus.»

Ja, er du en synder så er du velkommen til Jesus, du også! «For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for uguadelige.» (Rom. 5,6)

Jesus er en soning for våre synder!

Og han er en soning for våre synder. For hvilke synder?
For alle. Ellers var han ikke til noen nytte for oss. Da var han død forgjeves. Men Kristus har med sitt blod sonet ikke bare noen, men alle synder. Ikke bare tenkte eller oppdiktede synder, men virkelige synder. Ikke bare de små, men også de store, ikke bare håndens og tungens synder, men også hjertets og tankenes synder. Ikke bare fortidens synder, men også de synder jeg nå har. Eller også som Luther så dristig sier: «Ikke bare de overvunne og avlagte synder, men også de som ennå er sterke og mektige synder.»

C.O. Rosenius

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

BARNEKÅR HJÅ GUD

*De fekk ikkje ei trældomsånd, så de at-
ter skulle ottast. Nei, de fekk Barnekår-
sanden, som gjer at vi ropar: Abba, Far!*

Rom 8:15

Som eit vitnemål vil eg fyrst seia at det er store ting at dette har vederfarest meg; - at eg skulle få abbaropet ned i mitt hjarta. Abba er det same som eit fortruleg forhold til far. Me fekk ikkje ei ånd som gjer oss redde Gud, nei me fekk ein Ande som går Gud i møte.

Kvar tid fekk eg denne Barnekårsanden? Jau, det var då eg skjøna at Jesus hadde ordna mi sak. Denne Barnekårsanden vitnar for mitt hjarta, at Jesus er nok til frelse; - at alt det Jesus gjorde på Golgata, med si uskuldige li- ding og sin død, det vart gjort for meg òg. Eg var med den dagen og vart frikjøpt - i lag med heile slekta! Dei som hører dette, og let det få rom i hjarta sitt, dei har del i frelsa - ufortent, utan vår forteneeste.

I meg sjølv er eg uverdig. Ting i livet kunne vore onnorleis, og så er det eit oppkome i hjarta som er under Guds dom. Likevel vitnar Guds Ande gjennom ordet sitt at all mi synd og gjeld gjorde Jesus opp på Golgata.

Skulle du, Guds barn, som les dette

ha det vanskeleg, så høyr dette gode verset av Brorson:

*Hva enn meg skader,
Jeg kan for tronen gå,
Og sie: Fader,
Ditt barn du hjelpe må!*

Lat oss ofte gjere oss bruk av barnekretten! Det er ein tilstand som me står i dagleg. Der skal me få utausa våre hjarto og vår Far i himmelen legg sitt øyra til vårt sukk. «... lat i alle ting bøne- emna dykker koma fram for Gud i på- kalling og bøn med takkseiing.» (Fil 4:6)

Du som les, du har vel fått del i barnekåret? Om ikkje, så byrja i dag å gje- re deg bruk av det! Jesus vann deg barnekåret på Golgata. Eg vil slutte med endå eit godt vers av salmedikta- ren Brorson, frå den same salmen:

*Å, hvilken ære, For tanken alt for stor,
Hans barn å være Som i det høye bor!
Når jeg er blevet Til Herren rett omvendt,
Fra verden revet, Med Jesus rett bekjent,
I himlen skrevet med Lammets røde prent.*

(sb 134)

Helsing Sigrid Skutlaberg